

ת"פ 32685/07/15 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים נגד אחמד עווד

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 32685-07-15 מדינת ישראל נ' עווד

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד חיים פס

נגד

הנאשם אחמד עווד

ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

הכרעת דין

1. נגד הנאשם, אחמד עווד, הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); עבירה של יריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק; עבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק; ועבירה של שינוי זהות של רכב לפי סעיף 413ט לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, בין הנאשם לבין י ס (להלן - המתלונן) היה סכסוך על רקע קשריו של המתלונן עם ס ק, אשתו לשעבר של הנאשם.

ביום 24.6.15, בסמוך לשעה 21:20, לאחר סיום סעודת שבירת צום הרמדאן, יצא המתלונן מביתו בשכונת א-טור בירושלים, לעבר רכבו (מסוג מזדה). נטען, כי הנאשם המתין במרחק מטרים בודדים מהרכב ובסמוך לקטנוע שמספרו 20-362-60, כשהוא מחזיק באקדח וחובש על ראשו קסדה. על לוחית הרישוי של הקטנוע הודבק דבק שחור כך שחלק

מהספרות שונו ולא ניתן היה לראות את המספר האמיתי של לוחית הרישוי.

המתלון התיישב בכיסא הנהג והניע את הרכב, ואז, הגיע הנאשם לרכב, פתח את דלת הנהג וירה לעבר המתלון לפחות שתי יריות. אחד הכדורים, פגע ברגלו השמאלית של המתלון וכדור נוסף פגע בחלון דלת הנהג.

המתלון נסע כ-20 מטרים, אז עצר את הרכב והחל בנסיעה לאחור בכדי להשלים פניית פרסה ולצאת מהחניון, באין מוצא אחר ממנו. הנאשם נסע באמצעות הקטנוע לעבר הרכב, ירד מהקטנוע והתקרב עד למרחק קצר מהמתלון, וירה מספר יריות לעבר המתלון דרך חלון דלת הנהג, שנופץ קודם לכן. אחד מהכדורים פגע ברגלו השמאלית של המתלון וכדור נוסף פגע ברגלו הימנית של המתלון.

המתלון נשאר במקומו ברכב והנאשם החל בנסיעה על הקטנוע ברחוב שמואל בן עדיה (דרך א-טור). המתלון נסע אחרי הנאשם והדביק את הפער כ-150 מטרים ממקום הירי. הנאשם הבחין במתלון רודף אחריו והניף את האקדח. המתלון התנגש עם חזית הרכב בקטנוע מאחור וכתוצאה, נפל הנאשם מהקטנוע ונחבל. הנאשם נותר בזירת ההתנגשות, כשהוא חבול, ונטען, כי באמצעות אחרים, הוא הרחיק מהמקום את הקסדה ואת האקדח.

כתוצאה מהירי של הנאשם, נפגע המתלון בשתי רגליו ואושפז בבית חולים. ברגל ימין נגרם לו שבר ונותר קליע בסמוך לברך, ואילו לרגל שמאל חדרו שני קליעים באזור הירך והותירו רסיסים.

3. הנאשם כפר במיוחס לו. במוקד הגנתו ניצבת הטענה, כי גרסתו של המתלון, אשר הינה "**הראיה הנסיבית העיקרית ובעצם העמוד היחיד שמחזיק את בניין התביעה**" (בע' 180 ש' 17-19) - הופרכה - וזאת הן משום שמדובר בגרסה לא הגיונית ורצופה בתמיהות והן משום שישנן ראיות מדעיות השוללות אותה.

דין

4. אין מחלוקת, כי היורה חבש קסדה לאורך כל האירוע ומכאן שהשאלה המרכזית שיש להכריע בה, היא זהותו של היורה. התשתית הראייתית שהניחה המאשימה להוכחת טענתה לפיה הנאשם הוא שירה במתלון, הינה גרסתו של המתלון אודות השתלשלות האירוע, ובכלל זה, דבריו, כי שמר על קשר עין רציף עם היורה בו, וכי בחדר המיון הוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו (לאחר שהנאשם אושפז לידו) וכך גם שמע את החובשים אומרים, שזהו האדם שנסע על הקטנוע; העובדה, שהנאשם אכן נפגע בתאונת דרכים במרחק של כ-150 מטרים מזירת הירי, במקום בו מסר המתלון שהוא התנגש ביורה בו; העובדה, שבסמוך לנאשם נמצא קטנוע שאחת מספרות לוחית הרישוי שלו הוסתרה ובסמוך לקטנוע, נמצאה תחתית מחסנית של אקדח; העובדה, שנמצאו שרידי ירי על ידיו של הנאשם; וקיומו של סכסוך בין הנאשם למתלון.

יצוין, כי בתחילת ההליך הסכים ב"כ הנאשם שתשמע עדותם של שלושה עדים (המתלון, מומחה מז"פ והחוקר שהיה האחראי על התיק) וכי שאר הראיות יוגשו בהסכמה. ואולם, בהמשך, שינה את עמדתו, ובכך האריך את הדין שלא

לצורך.

5. על רקע טיבן הנסיבתי של ראיות המאשימה, אנו נדרשים ל"מבחן התלת שלבי" שקבעה הפסיקה, לבחינת השאלה האם ניתן להרשיע נאשם על יסוד ראיות נסיבתיות שהובאו בעניינו: **בשלב ראשון**, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; **בשלב שני**, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מקימה מסקנה לכאורית, לפיה הנאשם אחראי למעשים המיוחסים לו. נקבע, כי מסקנה זו עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הוכחת אשמתו הלכאורית של הנאשם, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; **בשלב שלישי**, מועבר הנטל אל הנאשם, להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו, כאשר די בכך שיתיר ספק סביר, כדי לזכותו. בסיכומם של דברים, **"כאשר המסקנה המפלילה היא האפשרות ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, ניתן להרשיע נאשם על בסיס הראיות הנסיבתיות, גם אם אין בנמצא ראיות ישירות המלמדות על אשמתו של הנאשם"** (דברי כבוד השופט א' שהם בע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.5.16, בפסקה 51).

6. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ועיינתי בראיות שהוצגו בפניי, אני מוצא, כי יישומו של המבחן התלת שלבי מוביל למסקנה שהנאשם הוא האיש שירה במתלון. אפרט.

בחינת הראיות

7. תחילה, ישנם הדברים שמסר המתלון בפני חוקרי המשטרה. אלה הוגשו לאחר שבפתח חקירתו הראשית בבית המשפט, מסר המתלון, כי הוא **"לא רוצה לדבר כלום. אין לי מה לדבר"** (בע' 7 ש' 22-23 לפרוטוקול). המתלון הוסיף, כי הוא אינו מכיר את הנאשם וכאשר נשאל לגבי הדברים שמסר בבית החולים ובמשטרה, הגיב במילים, **"אני לא זוכר מה היה איתי אתמול"**. מעבר לכך, המתלון לא זיהה את חתימתו על ההודעות שמסר, ואף טען, כי כלל אינו זוכר שאושפז בבית חולים. גם לאחר שהוצגה בפניו תמונתו מבית החולים, טען, כי אושפז בעקבות תאונה וחזר על כך, שהוא אינו יודע דבר (בע' 8 ש' 8 עד ע' 9 ש' 12). לנוכח תשובותיו אלה, ובהסכמת ב"כ הנאשם, קיבלתי את בקשת ב"כ המאשימה להגשת הודעותיו של המתלון לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

8. בהודעתו בבית החולים מיום 24.6.15 (במוצגים ת/36 ו-ת/36א), מסר המתלון, כי כשיצא מביתו, הוא הבחין בקטנוע ובבחור עומד ליד הקטנוע. המתלון הניע את רכבו ואז הגיע הבחור שעמד ליד הקטנוע, פתח את דלת הנהג וירה שני כדורים. אחד מהם פגע ברגלו השמאלית של המתלון והשני פגע ב"זכוכית שלידי בדיוק" (בע' 10 ש' 17). המתלון המשיך ומסר, כי לאחר הירי הוא סגר את הדלת ונסע כ-20 מטרים, ואז, **"אני חשבתי שהוא הלך כבר ואני סובבתי את הרכב ורציתי לצאת"**. בשלב זה, ירה בו הורה שני כדורים נוספים, אשר פגעו ברגל שמאל וימין של המתלון. לדברי המתלון, לאחר מכן, הורה **"חשב שאני מת"** ולכן **"הלך רגיל"** ו"הוא עלה על הווספה, עכשיו כאשר ראה אותי יצאתי אחריו .. אז הוא עשה ככה ... עשה פעמיים" (בע' 6 ש' 25-32). בהמשך הסביר המתלון, כי **"חשבתי שאני לא הולך להצליח לנשום ולא אצליח לזוז ... אבל התחלתי לנהוג ברגל הזאת ... והוא כאשר ראה אותי יצאתי ... יצאתי מהרכב הוא גם כאילו הופתע, והוא התחיל לעשות עם האקדח ככה ... הוא עשה פעמיים"** (בע' 8 ש' 39 עד ע' 9 ש' 4).

9. לשאלת החוקר, הסביר המתלונן, כי הסיבה מדוע מלכתחילה ביקש להסתובב ולחזור לדרך ממנה הגיע, הייתה משום ש"הדרך סגורה ... עפר" (בע' 10 ש' 35-38). המתלונן הוסיף, כי הוא נסע "ברורס": **"אני רוצה לחזור לאחר על מנת שאני אסתובב ואצא קדימה ... ואז הוא בא וירה כמה כדורים"** (בע' 11 ש' 28-29 ובע' 12 ש' 33-26). לדבריו, הירי השני התבצע לאחר שהיורה החנה את הקטנוע והתקדם לעברו ברגל, כאשר היורה ניצב ליד הדלת של הנהג, במרחק של כמטר ממנו: **"הוא סובב אותה קדימה [את הווספה] והוא ירד מעליה בבת אחת ... ואז הוא בא וירה כמה כדורים וברח"** (בע' 14 ש' 23-26, ש' 32 וש' 39). לשאלת החוקר, האם לאחר הירי, היורה **"עלה על הווספה וברח"**, השיב המתלונן בשלילה באומרו, **"לא, הוא הלך"** לקטנוע (שהיה במרחק של כ-15 מטרים), ונסע (בע' 15 ש' 12-16). המתלונן חזר על כך, שכאשר היורה הבחין בו נוסע אחריו בכביש, הוא נופף לעברו פעמיים באקדח, אך לא ירה. בתגובה, **"נתתי גז וברחתי"**, ו"כאשר ברחתי", התנגש המתלונן בקטנוע (בע' 15 ש' 29-36). היה זה בצומת בוואדי ג'וז, במרחק של כ-150 מטרים מהבית שלו (בע' 7 ש' 35-36 ובע' 8 ש' 25 וש' 35). לאחר שפגע ביורה, הגיעו למקום **"מלא אנשים"** והוא עצמו ברח מהמקום ונסע לבית החולים, כאשר **"כל הדרך אני הייתי עם סחרחרות ... אני התנגשתי פעמיים שלוש ... ברחוב ובמדרכה ובברזל ... אני התחלתי להתקשר למשטרה ... אמרתי להם שמישהו יורה עליי"** (בע' 9 ש' 8-19).

10. לשאלת החוקר, האם בזמן הירי הוא ידע מיהו היורה, השיב המתלונן: **"לא, לא ... גבר גבוה ... ענק כזה"** (במוצג ת/36, בע' 5 ש' 1-4). המתלונן מסר, כי הקסדה הייתה בצבע שחור וכי היורה לא הוריד אותה בשום שלב (בע' 7 ש' 15-17). לשאלה, באיזה שלב ידע מיהו היורה, השיב: **"כאשר הביאו ... זה של הווספה ... אין מישהו אחר חוץ ממנו ... השם שלו עווד ... זה היה פעם סכסוך ביני לבינו ... לפני שנתיים ... זה על הסיפור של אשתו"** (בע' 6 ש' 34 עד ע' 7 ש' 6). כן מסר, שהיורה לבש **"מעיל ספורט כזה אדום כזה על שחור"**, **"כמו של טרנינג"** ומכנס ג'ינס כחול בהיר (בע' 20 ש' 5-19). המתלונן לא זכר את צבע הקטנוע ואך ציין, כי היה מחובר לקטנוע ארגז (בע' 26 ש' 23-25). לשאלה, במי הוא חושד, השיב המתלונן: **"הבן אדם הזה שהיה על הווספה ... אני ראיתי אותו"**. משכך, נשאל האם יש קשר קודם ביניהם, והשיב: **"הייתה בעיה ... לפני שנתיים, קיבלתי מכות ברחוב סלאח א-דין ... סכינים ספגתי"**, לאחר שהנאשם חשד בו שהוא יוצא עם אשתו (בע' 17 ש' 28 עד ע' 18 ש' 2). לדברי המתלונן, הוא לא הגיש תלונה נגד הנאשם וציין, כי הנאשם **"ישב תשעה חודשים"** במעצר בחשד לתקיפתו (בע' 18 ש' 11-12), וכי לאחר שחרורו של הנאשם, הנאשם **"היה מספר לאנשים י פתח עליי ומראה להם דיסקים בג'יפ שלו ... אני הקליטו אותי המשטרה"** (בש' 22-34). לקראת סוף החקירה, נשאל פעם נוספת מתי ידע שהיורה הוא הנאשם, והשיב: **"כאשר כאן היו מדברים"** (בע' 26 ש' 12).

11. בהודעתו השנייה, אשר נגבתה בביתו ביום 27.6.15 (במוצגים ת/37 ו-ת/37א), חזר המתלונן על השתלשלות האירוע, ובכלל זה, על כך שהיורה חבש קסדה והוא לא זיהה אותו. כשנשאל מה לבש היורה, השיב, כי היורה לבש מעיל ספורט ו"ג'ינס כחול אולי" (בע' 8 ש' 15-20). לדבריו, גם בפעם השנייה בה ירה בו היורה, עמד היורה ליד הדלת של הנהג ממרחק אפס. החלון היה סגור והכדורים חדרו דרך הזכוכית (במוצג ת/37א, בע' 11 ש' 24 ובע' 12 ש' 4). לשאלה, מדוע התנגש בקטנוע, השיב המתלונן: **"בגלל שהוא יורה בי ... אני הייתי פוחד ... רוצה לברוח, אני נכנסתי בו וברחתי"** (בע' 17 ש' 2 וש' 16-17). בהמשך, מסר, כי **"אני רוצה לדעת מי הבן אדם הזה שבא לירות בי"** (בע' 18 ש' 32-33), אך כשנאמר לו, **"אני מבין מדברך כי אתה ניגחת אותו עם הרכב על מנת לדעת מי זה שיורה בך"**, חזר המתלונן על דבריו, **"אני פחדתי ... כדי שאני אברח"** (בע' 20 ש' 23-28). המתלונן ציין, כי לאחר הפגיעה ביורה, היורה נפל מהקטנוע והאקדח שלו נפל לקרקע (בע' 21 ש' 26-37). לאחר מכן, המשיך המתלונן בנסיעה עד

הצומת ואז ביצע פניית פרסה והתקשר למשטרה: **"כאשר אני התפרססתי אני הוצאתי את הטלפון שלי"** (בע' 22 ש' 29). הוא המשיך בנסיעה לביתו ומשום **"לא היה בבית מישהו"** נסע לבית החולים הדסה בעיסאווייה (בע' 23 ש' 1-2). לדבריו, לאחר פניית הפרסה, הוא ראה את היורה על הארץ והרבה אנשים סביבו (בש' 38-39), אך לא עצר לראות מיהו היורה (בע' 25 ש' 3), אם כי, **"מהגובה שלו ומהגוף שלו אני ידעתי אותו"** (בע' 25 ש' 19). בבית החולים, שמע את החובשים אומרים **"שהגיע האיש שנפל מעל הווספה"** (בע' 25 ש' 34-35), ובהמשך, **"הם שמו אותו מולי ... ואז אני התחלתי לקלל"** (בע' 26 ש' 3-6). המתלונן חזר על כך, שהיה סכסוך בינו לבין הנאשם בנוגע לאשתו של הנאשם וכי הנאשם שהה תשעה חודשים במעצר בגין תקיפתו, עד שזוכה (בע' 28 ש' 12-26). כן הוסיף, כי כשנסע "רוורס" לאחר הירי הראשון, הוא פגע בעץ (בע' 36 ש' 38).

12. בהודעתו במשטרה מיום 29.6.15 (במוצג ת/38) חזר המתלונן על כך, שלאחר הירי הראשון הוא נסע כ-20 מטרים, עד שהגיע לדרך ללא מוצא. כשנסע חזרה, ירה בו היורה **"ליד הדלת של הנהג במרחק אפסי"**. הירי היה דרך החלון, שהיה סגור, והכדורים פגעו בשתי רגליו (בש' 33-39). כשנשאל מדוע התנגש בקטנוע השיב, כי **"אני רציתי לדעת מי זה שיוורה בי ... ולברוח אני פחדתי מהזירה"** (בש' 59-61). כן ציין, כי ראה את האקדח נופל לאחר שפגע בקטנוע (בש' 75). המתלונן הוסיף, כי זהות היורה נודעה לו בבית החולים, לאחר ש**"התחילו לדבר החובשים במין שהגיע הבחור שנפל מהקטנוע ... הביאו אותו שמו אותו בבית חולים לידי ואז אני ראיתי את הפנים שלו והתחלתי לקלל אותו"** (בש' 91-93). המתלונן נשאל, כיצד הוא יודע שזהו האדם שירה בו, והשיב: **"כל העולם ואשתו ראו אותו שוכב על הרצפה אחרי שאני דרסתי אותו, חוץ מזה אני ידעתי מהפעם הראשונה שנפגשתי בו שזה אחמד עווד מהמבנה גוף שלו"** (בש' 97-98). בסוף החקירה, הוצגו בפני המתלונן צילומי אוויר והמתלונן סימן על גביהם את מסלול האירוע.

13. כאמור לעיל, בחקירתו הראשית ע"י ב"כ המאשימה, סרב המתלונן להשיב לשאלות שנשאל. והנה הפלא ופלא - בפתח חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, נאמר למתלונן ע"י ב"כ הנאשם, **"אני אומר לך משהו חשוב, בזה שאתה בא לפה ואומר אני לא יודע מכלום, אם אתה רוצה שיהיה לו רע אז אתה מצליח מאוד בזה שאתה בכלל לא מדבר ואני אסביר לך למה, כי אני טוען שאם אתה תדבר איתי אני אראה ששיקרת במשטרה ... תדבר איתי פה יהיה לי יותר קל להתמודד עם מה שמסרת במשטרה כי אתה שיקרת במשטרה ... אני מבקש שתדבר"** (בע' 12 ש' 20-25 ובע' 13 ש' 2). בתגובה, אמר המתלונן **"אז תשאל"** וב"כ הנאשם הגיב: **"יופי, זה חשוב מאוד שתבין אותי. השתיקה לא טובה לי, הדיבור כן טוב לי"** (בע' 13 ש' 3-4). לאחר מכן, החל הנאשם להשיב לשאלות שנשאל.

14. בתשובותיו לשאלות ב"כ הנאשם, אישר המתלונן, כי ייתכן שהוא לא פגע באדם שירה בו: **"יכול להיות למה היו כמה ווספות שם, נכון, יש מצב"** (בע' 14 ש' 12). כן אישר, כי היה סכסוך בין המשפחה שלו למשפחת נאצ'ה וכי כשבועיים לפני האירוע, אנשים ממשפחתו נחשדו בירי לעבר בני משפחת נאצ'ה, על רקע רצח של אחד מבני משפחתו (בע' 15 ש' 3-6). בצד האמור, ציין המתלונן, **"אני בקשר טוב איתם"** (בע' 17 ש' 6) וכך גם לא אישר, שקילל את המתלונן כשהשניים נפגשו בחדר המיון (בע' 18 ש' 24). אשר לדבריו בהודעה שמסר בבית החולים, כי היורה נופף לעברו באקדח תוך כדי נסיעה, טען המתלונן, **"דמיינתי, הייתה לי הזיה"** (בע' 24 ש' 9), ובמקום אחר טען, כי שיקר בעניין זה (בע' 22 ש' 14). בנוסף, לשאלת ב"כ הנאשם, האם המתלונן ביצע **"חיבור מלאכותי"** בדבריו, כי לרוכב הקטנוע היה אקדח ביד בזמן שהמתלונן התנגש בו, השיב המתלונן במילים **"יש מצב"** (בע' 38 ש' 24). בהתייחסו

לדבריו במשטרה כי התנגש בברזל, הבהיר המתלונן, כי התנגש ב"עמוד כזה שנמצא על המדרכה" (בע' 24 ש' 14). המתלונן הוסיף, כי הוא התקשר למשטרה לפני שפגע בעמוד, וזאת, מהדיבורית של הרכב, בזמן שהרכב עמד (בע' 25 ש' 8-2 ובע' 26 ש' 8). כן הזמין אמבולנס. לאפשרות שהעלה ב"כ הנאשם, לפיה המתלונן כלל לא התנגש בקטנוע, השיב המתלונן "יכול להיות ... שמעתי שאמרו קטנוע אז אמרתי, הלכתי על זה" (בע' 28 ש' 10-13). בהמשך, אישר, כי המציא את הגרסה לפיה היה בקשר עין רציף עם היורה (בע' 31 ש' 15), בהוסיפו, כי "יש מצב" שלאחר הירי היורה נסע והוא לא ראה אותו יותר (בע' 40 ש' 16).

15. לשאלת בית המשפט, אישר המתלונן, כי ירו בו, והסביר את דבריו בחקירתו הראשית לפיהם הייתה לו תאונה, בכך שרק בחקירתו הנגדית נזכר שירו בו (בע' 17 ש' 25). כן אישר, שהוא הכיר את הנאשם לפני שנפגשו בבית החולים, ולשאלה, מדוע טען בחקירתו הראשית שהוא אינו מכיר את הנאשם, מסר המתלונן, כי שיקר, שכן "אז לא רציתי לדבר" (בע' 22 ש' 8-11). בצד האמור, הכחיש שהיה סכסוך בינו לבין הנאשם בנוגע לאשתו של הנאשם: "נראה לי ששיקרתי" (בע' 29 ש' 21). בהמשך, אמר, כי "היה חשד כזה", אבל של אדם אחר ולא של הנאשם: "זה עם מישהו אחר. איתו לא היה לי כלום ... אחמד עווד מישהו אחר אבל, זה עווד, ההוא עווד, לא הבן אדם הזה" (בע' 30 ש' 7-9). המתלונן הוסיף, כי אינו זוכר את דבריו בבית החולים בדבר הסכסוך שהיה לו עם הנאשם אשר בעקבותיו היה הנאשם עצור במשך תשעה חודשים: "לא זוכר, שיקרתי, בטח שיקרתי" (בע' 37 ש' 12).

16. המאשימה ביקשה להעדיף את גרסתו המוקדמת של המתלונן במשטרה על פני גרסתו המאוחרת בבית המשפט, ואילו ב"כ הנאשם ביקש לדחות את גרסתו המוקדמת של המתלונן. בשאלה אילו מהגרסאות יש להעדיף, אני מוצא, כי הכף נוטה לטובת גרסתו המוקדמת. כאמור, בעדותו בבית המשפט, המתלונן לא שיתף פעולה עם ב"כ המאשימה וחזר על כך, שהוא אינו מעוניין להעיד. כשהוצגה בפניו חתימתו על ההודעות שמסר, אף טען, כי אינו יודע האם זוהי חתימתו (בע' 9 ש' 5 לפרוטוקול) וכך גם טען, שאינו זוכר בכלל שאושפז בבית חולים (בש' 12). גם במהלך חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, שב המתלונן וביקש לסיים את עדותו, באומרו "סיימתי את החקירה, זהו, אני לא זוכר מה היה" (בע' 44 ש' 7). בשלב מסוים, אף סרב לשים את המיקרופון של ההקלטה, בטוענו, כי הוא מאחר לבדיקה רפואית (בש' 18). גם כאשר בחר המתלונן להשיב לשאלותיו של ב"כ הנאשם, ניכר היה, כי הוא אינו מעוניין לספק תשובה של ממש, וכך, לדוגמה, כאשר נשאל האם ביצע "חיבור מלאכותי" בדבריו, כי לרוכב הקטנוע היה אקדח ביד בזמן שהמתלונן התנגש בו והאם לאחר הירי היורה נסע והוא לא ראה אותו יותר, השיב במילים: "יש מצב" (בע' 38 ש' 24 ובע' 40 ש' 16 לפרוטוקול). בדומה, לאפשרות שהעלה ב"כ הנאשם, לפיה המתלונן כלל לא התנגש בקטנוע, השיב המתלונן "יכול להיות ... שמעתי שאמרו קטנוע אז אמרתי, הלכתי על זה" (בע' 28 ש' 10-13).

17. התנהלותו זו של המתלונן והשכחה שאחזה בו לגבי נושאים שלא מתקבל על הדעת, כי לא יזכור (כך, למשל, לא זכר המתלונן שהוא נחקר בביתו, בע' 52 ש' 1 לפרוטוקול), הותירו בי את הרושם, כי השינוי שחל בגרסתו נבע אך מכך שאין זה נוח לו (בלשון המעטה) לסבך את הנאשם. ואכן, בשלב מסוים בחקירתו החוזרת ע"י ב"כ המאשימה, כאשר נשאל המתלונן מדוע הוא לא השיב לשאלות ב"כ המאשימה, ולהבדיל, כן השיב לשאלות ב"כ הנאשם, אמר המתלונן במפורש: "כולם מספרים שזה לא אותו בן אדם אז אני רוצה להציל אותו" (בע' 49 ש' 9 לפרוטוקול). לא למותר להזכיר כאן, כי מלכתחילה שיתף הנאשם פעולה עם שאלותיו של ב"כ הנאשם, לאחר שנאמר לו ע"י ב"כ הנאשם: "אם אתה רוצה שיהיה לו רע אז אתה מצליח מאוד בזה שאתה בכלל לא מדבר" (בע' 12 ש' 21-22).

18. למול גרסתו המגמתית של המתלונן בבית המשפט, התרשמתי לחיוב ממהימנות הדברים שמסר במשטרה, ואני סבור, כי מסר דברי אמת. גרסתו, הייתה מאוזנת ועקבית, והמתלונן שזר בה תיאורים אותנטיים ופרטים רבים, המעידים על מהימנותה. ניתן לראות, כי המתלונן תאר לפרטי פרטים את מהלך האירוע, וזאת בשלושה מועדים שונים: הירי הראשון לאחר שנכנס לרכב; נסיעתו לדרך ללא מוצא וחזרתו ברוורס לאחר שסבר, שהיורה עזב את המקום; הירי השני, לאחר שהיורה התקדם לכיוונו ברגל; נסיעתו אחר היורה במהלכה נופף לעברו היורה פעמיים עם אקדחו; פגיעתו ביורה בעקבותיה נפל היורה מהקטנוע והאקדח נשמט מידי; ביצוע פניית פרסה בהמשך הכביש, התקשרות למשטרה, ונסיעה לבית החולים במהלכה התנגש במדרכה ובעמוד.

19. כן ניתן להתרשם, שהמתלונן לא הפריז בתיאוריו, וכך, לדוגמה, לשאלה, האם היורה כיוון את האקדח לפנים שלו, השיב בשלילה (במוצג ת/36א, ע' 22 ש' 16). בדומה, מסר, שכאשר נסע אחרי היורה, היורה רק נופף לעברו באקדח ולא ירה לכיוונו: **"בכביש הוא לא ירה"** (במוצג ת/36א, בע' 15 ש' 25). בפרט, התייחסותו של המתלונן לזהותו של היורה בו והספונטיות בה נאמרו הדברים, מקימה את הרושם, כי המתלונן לא ביקש לטפול על הנאשם עלילת שווא, אלא תיאר את הדברים כהווייתם. כך, הבהיר המתלונן, כי הוא לא ראה את פניו של היורה במהלך האירוע עצמו, שכן היורה לא הוריד את הקסדה בשום שלב. המתלונן מסר, כי גם לאחר שהוא חלף על פני היורה כשזה היה שוכב על הקרקע, הוא לא עצר לראותו, ולשאלה, האם בזמן הירי הוא ידע מיהו היורה, השיב, **"לא, לא"** (במוצג ת/36א, בע' 5 ש' 4-1), וחזר על כך, שזהותו של היורה נודעה לו בבית החולים, **"כאשר הביאו ... זה של הווספה ... אין מישהו אחר חוץ ממנו ... השם שלו עווד ... זה היה פעם סכסוך ביני לבינו ... לפני שנתיים ... זה על הסיפור של אשתו"** (בע' 6 ש' 34 עד ע' 7 ש' 6). אותם הדברים נשמעו מפיו בחקירותיו הבאות: **"התחילו לדבר החובשים במיין שהגיע הבחור שנפל מהקטנוע ... הביאו אותו שמו אותו בבית חולים לידי ואז אני ראיתי את הפנים שלו והתחלתי לקלל אותו"** (במוצג ת/38, ש' 93-91).

20. דבריו של המתלונן בדבר זיהוי הנאשם בבית החולים כאדם שירה בו, נתמכים גם בהיכרות הקודמת בינו לבין הנאשם. כך, תאר המתלונן את היורה כ**"גבר ככה ענק ... גבר גבוה"** (במוצג ת/36א, בע' 4 ש' 36 ובע' 5 ש' 4), וציין בהודעתו השנייה, כי הוא לא עצר לראות מיהו היורה, אך **"מהגובה שלו ומהגוף שלו אני ידעתי אותו"** (במוצג ת/37א, בע' 25 ש' 19). בדומה, בחקירתו השלישית, לשאלה, כיצד הוא יודע שהנאשם הוא האדם שירה בו, השיב: **"כל העולם ואשתו ראו אותו שוכב על הרצפה אחרי שאני דרסתי אותו, חוץ מזה אני ידעתי מהפעם הראשונה שנפגשתי בו שזה אחמד עווד מהמבנה גוף שלו"** (במוצג ת/38, ש' 98-97). אני מוצא, כי להיכרות המוקדמת בין המתלונן לבין הנאשם ישנה חשיבות לעניין הערכת משקלה של עדות הזיהוי של המתלונן, משהיא עשויה להפחית את הסיכוי לטעות בזיהוי, וראו הדברים שנאמרו בהקשר דומה בע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.11.12): **"בשים לב לעובדה כי יש בין השניים היכרות מוקדמת הרי שלזיהוי היורה בהתאם לתנועות גופו יש להקנות משקל משמעותי"** (שם, בפסקאות 50 ו-61).

21. כאן המקום לציין, כי ער אני לכך, שהמתלונן מסר, שהיורה לבש **"מעיל ספורט כזה אדום כזה על שחור"**, **"כמו של טרנינג"** ומכנס ג'ינס כחול בהיר (במוצג ת/36א, בע' 20 ש' 19-5), ואילו בגדי הנאשם שנתפסו בבית החולים לאחר האירוע, היו מכנסיים ארוכים בצבע חום בהיר (חאקי) וסוויטשרט אדום בחלקו העליון, אשר באמצעו פס אפור ובחלקו התחתון פס כחול (הצווארון גם בצבע אדום) (הבגדים הוצגו בדיון שהתקיים ביום 11.11.15). ואולם, סבורני, כי בהינתן מהלך האירוע, אין לצפות שהמתלונן יזכור בצורה מדויקת את פרטי הלבוש של היורה, ואין באמור לפגום

במהימנות דבריו וניתן לסמוך על עדות הזיהוי שלו. כפי שנראה בהמשך, עדות הזיהוי של המתלון אינה עומדת לבדה אלא היא נתמכת בראיות מחזקות המסירות את החשש להתרחשות טעות בזיהוי.

22. ב"כ הנאשם טען, כי גרסתו של המתלון במשטרה הינה גרסה מופרכת ותמוהה, שכן לא הגיוני, שמבחינת מהירות, רכב ידביק בנסיעה קטנוע: **"רכב משיג אופנוע, זה כמו הצב השיג את הארנב"** (בע' 94 ש' 21). ואולם, מעבר לכך, שכלל לא ברורה לי ההנחה הגורפת לפיה רכב על ארבע גלגלים אינו מהיר כקטנוע, הרי שבהינתן דבריו של המתלון, כי לאחר הירי השני, היורה **"חשב שאני מת"** ולכן **"הלך רגיל"** לעבר הקטנוע ולא נמלט מהמקום (במוצג ת/36א, בע' 6 ש' 30), ודאי, שלא ניתן לקבוע, כי גרסתו של המתלון לפיה הדביק בנסיעתו את הקטנוע, הינה בלתי אפשרית. אומר, כי גם לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה לא הגיוני, שאדם שירו בו יפתח במרדף אחר היורה וכי הוא בהכרח יהיה שרוי במצב של הלם ו**"יתכנס בתוך עצמו"** (בע' 185 ש' 21-22 לפרוטוקול). מכל מקום, יש לשים לב, כי גרסתו של המתלון הייתה, שבראש ובראשונה הוא ביקש לברוח מזירת האירוע ולצורך זה, גם פגע בקטנוע: **"אני הייתי פוחד .. רוצה לברוח, אני נכנסתי בו וברחתי"** (במוצג ת/37א, בע' 17 ש' 2 וש' 16-17).

23. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי לא ייתכן, שאדם ינופף ביד אחת באקדח וביד השנייה ינהג בקטנוע, אך גם בעניין זה, סבורני, כי לא ניתן לקבוע שמדובר בפעולה בלתי אפשרית מטבעה, וברור, כי הדבר תלוי בנסיבות שונות, כגון מהירות הנסיעה, תנאי הדרך והימצאותם של כלי רכב נוספים על הכביש. בהקשר זה, אזכיר את דבריו של המתלון, כי נסיעתו אחר הקטנוע הייתה קצרה (הוא פגע בקטנוע במרחק 150 מטרים ממקום הירי השני) וכי היורה נפנף לעברו באקדח, בסמוך לעלייתו על הקטנוע: **"הוא עלה על הווספה, עכשיו כאשר ראה אותי יצאתי אחריו .. אז הוא עשה ככה ... עשה פעמיים"** (במוצג ת/36א, בע' 6 ש' 25-32). כאן המקום לומר, כי לא נעלמו ממני דבריו של המתלון לפיהם **"כאשר ראה אותי יצאתי מהרכב הוא גם כאילו הופתע, והוא התחיל לעשות עם האקדח ככה ... הוא עשה פעמיים"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/36א, בע' 9 ש' 1-4). ב"כ הנאשם ביקש להישען על האמירה **"יצאתי מהרכב"**, ותהה, כיצד הצליח המתלון לשמור על קשר עין רציף עם היורה, אם יצא מהרכב בזמן שהקטנוע החל בנסיעה מהמקום. ואולם, נחה דעתי, כי השימוש במילה **"יצאתי"** הוא דרכו של המתלון לתאר שהוא החל בנסיעה אחר היורה, וכי באמירתו **"יצאתי מהרכב"** לא ביקש המתלון לתאר יציאה פיזית מהרכב (וראו, לדוגמה, את דבריו, כי **"הוא ראה אותי יצאתי אז התחיל לעשות עם האקדח ככה, ואני מאחוריו"**, במוצג ת/36א, ע' 5 ש' 24). ניתן לראות, כי לאורך כל הודעותיו היה המתלון עקבי בגרסתו, כי הוא לא יצא מהרכב במשך כל האירוע.

24. על אותו משקל, לא מצאתי ממש בטענתו של ב"כ הנאשם לפיה המתלון מסר, שהוא התקשר למשטרה בזמן שירו עליו (ב"כ הנאשם תהה, כיצד התקשר המתלון למשטרה תוך שהוא נוהג פצוע ויורים עליו). בעניין זה, ביקש ב"כ הנאשם להישען על דבריו של המתלון, כי **"אני התחלתי להתקשר למשטרה ... התקשרתי בטלפון שלי הנה ... אמרתי להם שמישהו יורה עליי, והוא על הווספה עשה ככה פעמיים"** (במוצג ת/36א, בע' 9 ש' 15-20), אך גם כאן, התרשמתי, כי מדובר בטרמינולוגיה גרידא, ואכן, עיון בהודעותיו של המתלון מלמד, כי הוא מסר בעקביות, שהשיחה למשטרה בוצעה לאחר ההתנגשות בקטנוע: **"כאשר אני התפרסתי אני הוצאתי את הטלפון שלי"** (במוצג ת/37א, בע' 22 ש' 29) ... **"התקשרתי למשטרה, למה? כדי שיבואו ויראו מי הבן אדם הזה שירה בי ... שהוא זרוק על הרצפה"** (בע' 24 ש' 32-34 ובע' 25 ש' 1-3). תמך לכך ניתן למצוא גם בתמליל השיחה של המתלון למשטרה בזמן אמת (בשעה 21:24), שם אמר בלשון עבר: **"ירו בי, ירו בי, בוואדי ג'וז, קיבלתי כמה יריות"** (במוצג ת/26). מכאן, שאין בשיחת הטלפון לאחר סיום האירוע, כדי לכרסם בגרסתו של המתלון, כי שמר על קשר עין רצוף

עם היורה במהלך האירוע.

25. נוסף על טענותיו בנוגע לחוסר היגיון ותמיהות העולות מגרסתו המוקדמת של המתלונן, טען ב"כ הנאשם, כי יש לדחות אותה גם מהטעם, שהיא הופרכה על ידי "דו"ח בדיקת והתאמת נזקים" שנערך ע"י בוחן תאונות דרכים לאון דכטר מאגף התנועה בירושלים, "לאחר התייעצות עם הפרקליט יובל קדר" (במוצג נ/1 ובמוצג נ/1א). יצוין, כי המאשימה לא הגישה את חוות הדעת כמוצג בתיק וכך גם לא זימנה את הבוחן כעד תביעה מטעמה (הבוחן זומן לעדות ע"י הנאשם).

26. בחוות דעתו, ציין הבוחן, כי הוא התבקש ע"י קצין החקירות, לבדוק, האם הייתה התנגשות בין הרכב של המתלונן לבין הקטנוע. הבוחן פירט שורה של נזקים שנמצאו בקטנוע וברכבו של המתלונן, וכתב, כי בבדיקה בה הוצמד החלק האחורי של הקטנוע לחלק הקדמי של הרכב לא נמצאה התאמה בין הנזקים. הבוחן הוסיף, כי "לרכב פרטי מאזדה נגרם נזק משמעותי וגדול ביחס לנזק שנגרם לקטנוע", ובפרט, ה"מרחק בין 2 מוטות תומכות ארגז אחורי לא מתאים למרחק בין 2 הקיפולים שנמצאו בחלק הקדמי של מכסה המנוע". בהמשך חוות הדעת, חזר הבוחן על מסקנתו, כי לחלק הקדמי של הרכב נגרם "נזק תאונתי משמעותי ולא מתאים לנזק שנגרם לקטנוע", בהוסיפו, כי "בכל חלקי הקטנוע לא נמצא נזק שנגרם ממאזדה מספר 7049827. לקטנוע נגרם נזק כתוצאה מנפילה על דופן ימין". בצד האמור, ציין, כי "בחלקו התחתון של הפגוש הקדמי של המאזדה נמצאו שבר ופס שחור (העברת צבע שחור המתאים לצמיג של הקטנוע) שיכול להיות שנגרמו מצמיג של הקטנוע. לכן אפשרי שהייתה התנגשות בין המאזדה והקטנוע. שאר הנזקים שנתגלו במאזדה נגרמו מהתנגשות בעצם אחר" (ההדגשות שלי - א' כ').

27. לטענת ב"כ הנאשם, נפקותה של חוות הדעת היא ש"יש לנו ראיה שלילית, שהאופנוע הזה לא היה מעורב בתאונה, לפחות לא עם הרכב של ס" (בע' 181 ש' 22-23). ברם, אין בידי לקבל טענה זו. אמנם, הבוחן מצא, כי "בכל חלקי הקטנוע לא נמצא נזק שנגרם ממאזדה", אך בצד זה, כתב במפורש, כי "אפשרי שהייתה התנגשות בין המאזדה והקטנוע", שכן השבר והפס השחור בחלקו התחתון של הפגוש הקדמי של הרכב, "יכול להיות שנגרמו מצמיג של הקטנוע". במהלך חקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה, הבהיר את דבריו: "כשאני אמרתי שלא הייתה התנגשות התכוונתי בין המוטות למכסה מנוע ... אני לא פוסל אפשרות שהייתה התנגשות. יכול להיות מצב שהחלק האחורי של הקטנוע גלגל אחורי התנגש בחלק הקדמי של הרכב. וגרם נזק שבר בפגוש הקדמי. העברת צבע שחור שמתאים לצבע של גומי. לגבי שאר הנזק אני קבעתי שהוא לא מתאים להתנגשות בקטנוע. הנזק המשמעותי שנגרם לחזית הרכב לא נגרם מהקטנוע" (בע' 126 ש' 29 עד ע' 127 ש' 2).

28. עיינו הרואות, כי הבוחן כלל לא שלל את האפשרות שהיה מפגש כלשהו בין הרכב לבין הקטנוע, אלא אך מצא, שמבין הנזקים הקיימים, ישנו רק נזק אחד ברכב שעשוי להתיישב עם מפגש כזה. מכאן, שכלל לא ניתן לקבוע, כטענת ב"כ הנאשם, כי חוות הדעת "מפריכה" את גרסתו של המתלונן ואינה מתיישבת עם התיזה שהעלתה התביעה (בע' 181 ש' 25-26), וכי העובדה, שחוות הדעת לא הוגשה מטעם המאשימה והבוחן לא העיד כעד תביעה, הינה "לא ראוי באופן קיצוני" ו"נוגדת את התקינות המנהלתית", באופן המקים טענה של הגנה מן הצדק (בע' 117 ש' 19-20 ובע' 119 ש' 15). אדרבה, תשובתו החיובית של הבוחן לשאלת ב"כ המאשימה, האם אפשר שהנזק המשמעותי

שנגרם לחזית הרכב הוא תוצאה של התנגשות "בכל מיני אבני דרך. עמודים", תומכת בגרסתו של המתלון, לפיה בדרכו לבית החולים הוא פגע "ברחוב ובמדרכה וברזל" (במוצג ת/36א, בע' 9 ש' 16-17): "אני מסכים עם הטענה יכול להיות מצב שהוא התנגש בכל מיני חפצים וגם יכול להיות מצב שהוא גם התנגש בקטנוע" (בע' 127 ש' 24-28). למען הסדר הטוב, יצוין כאן, כי אין ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה המתלון "אמר במספר מקומות שהוא התנגש במדרכה, בברזל. הוא לא אמר עמודי ברזל" (בע' 182 ש' 21). ברור, כי זו הייתה כוונתו וניתן גם לראות, כי בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, בהתייחסו לדבריו במשטרה כי התנגש בברזל, הבהיר המתלון, שהוא התנגש ב"עמוד כזה שנמצא על המדרכה" (בע' 24 ש' 14).

29. ב"כ הנאשם הוסיף והלין על כך, שהמתלון לא נשאל ע"י החוקר באיזה ברזל הוא התנגש, כמו גם על כך, שהחוקר לא יצא לשטח לבדוק היכן פגע המתלון בברזל. ב"כ הנאשם טען, כי מדובר במחדל חקירה "מהותי ביותר" (בע' 182 ש' 23), אך מקובלים עליי דבריו של החוקר שנאן, כי "לא היה צורך" לצאת לשטח לבחון את העמוד בו התנגש המתלון במהלך נסיעתו לבית החולים (בע' 87 ש' 21). שכן, בניגוד לטענת ב"כ הנאשם לפיה "זה לב התיק", סבורני, כי המוקד הוא בשאלה, האם כגרסתו של המתלון, הייתה התנגשות בין רכבו של המתלון לבין הקטנוע. לא בשאלה, האם כגרסתו של המתלון, לאחר הירי, הוא פגע במהלך נסיעתו לבית החולים בעמוד מדרכה. ואכן, כמפורט ב"דו"ח בדיקת והתאמת נזקים" שהגיש ב"כ הנאשם עצמו, מומחה חקירות תאונות דרכים מטעם המשטרה ביצע בדיקה שמטרתה "לבדוק האם הייתה התנגשות בין הרכבים" (במוצג נ/1). מכאן, שלא מצאתי באי ביצוע בדיקה של אותו עמוד ברזל, משום מחדל חקירה. אוסיף, כי גם לא מצאתי ממש בטענותיו של ב"כ הנאשם בדבר התנהלות לא הגונה של החוקר, אשר לטענתו "הזמין" את גרסתו של המתלון ובבחירה מודעת, נמנע מלשאול את המתלון בנוגע לפגיעה בברזל (בע' 182 ש' 23-27). התרשמתי, כי מדובר בחוקר מיומן אשר ביצע את מלאכתו כיאות וכי החקירה התנהלה כשורה.

30. טעם נוסף מדוע אין לקבל את גרסתו של המתלון בדבר הפגיעה בקטנוע, מצא ב"כ הנאשם בלוחית הרישוי שנמסרה בזירת התאונה לנהג האמבולנס, ע"י אחד מהאנשים שנכחו במקום. לאחר בדיקה התברר, כי הלוחית אינה של רכב המתלון, אלא מדובר בלוחית שנגנבה מרכב השייך לגב' אפרת גלעד, בחודש מאי 2015, בעת ששהתה בבית החולים הדסה הר הצופים (במוצגים נ/4 ו-נ/4א) (ב"כ המאשימה אישר זאת). ב"כ הנאשם טען, כי העובדה, שלוחית הזיהוי שנמצאה בזירת התאונה אינה של רכב המתלון, מפריכה את גרסתו של המתלון לפיה הוא פגע בקטנוע. בהמשך לכך, העלה את הטענה, כי "רכב עברייני כלשהו נשא לוחית זהות מזויפת" והוא זה ש"ככל הנראה פגע בנאשם ואז נפלה ממנו לוחית הזיהוי הזו, בעת שהוא [הנאשם] הולך רגל" (בע' 183 ש' 22-24) (ב"כ הנאשם הסכים, כי הרכב של הזוג גלעד לא היה מעורב בתאונה). ואולם, בהיתן, שברכבו של המתלון הייתה חסרה לוחית רישוי קדמית (ראו בתמונות הרכב במוצג ת/12 ובדו"ח בוחן התנועה במוצג נ/1), הרי שאין באי ההתאמה של מספר לוחית הרישוי, כדי לפגום במהימנות גרסתו של המתלון ולהוביל למסקנה שרכבו של המתלון לא פגע בקטנוע. לא מן הנמנע, כאפשרות שהעלה ב"כ המאשימה, כי המתלון או מי מטעמו הרכיב את לוחית הרישוי האמורה על רכבו של המתלון, ולנוכח צירוף הנסיבות הלא שגרתיות של העדר לוחית רישוי בחלקו הקדמי של רכב המתלון יחד עם הימצאותה של לוחית רישוי בזירת התאונה (גם אם היא נושאת מספר אחר מזה של רכב המתלון), אני מוצא טעם בדבריו, כי "לוחית הרישוי לכל הפחות לא שווה כלום ולכל היותר מסייעת לראיות התביעה" (בע' 177 ש' 17).

31. אוסיף, כי מוטב היה אילו נשאל המתלון בנוגע ללוחית הרישוי בחקירותיו במשטרה, אך עדיין, לא מצאתי בכך

שלא נעשה כאמור משום מחדל חקירה "מהותי", כטענת ב"כ הנאשם (בע' 70 ש' 24). הסברו של החוקר שנאן מדוע הוא לא מצא לנכון לעמת את המתלון עם נתון זה, הניח את דעתו: העובדה, שהמתלון מסר בכל שלוש חקירותיו כי הוא דרס את היורה, וזאת גם לאחר שנחקר באזהרה בחשד לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (דריסה) (במוצג ת/38), וקיומן של שאר הראיות בתיק, בדגש על שרידי הירי שנמצאו בכפות ידיו של הנאשם (בע' 70 ש' 5 ובע' 71 ש' 2). ואזכיר כאן גם, כי מומחה חקירות תאונות דרכים מטעם המשטרה בדק "האם הייתה התנגשות בין הרכבים" ומצא, כי אפשר שהשבר והפס בפגוש הקדמי של הרכב, נגרמו מפגיעה מהצמיג של הקטנוע (במוצג נ/1).

לא למותר לציין, כי חרף טענתו לפיה מדובר בסוגיה מהותית ביותר, לא חקר ב"כ הנאשם את המתלון בנוגע ללוחית הרישוי במהלך חקירתו הנגדית.

32. לפיכך, אני מוצא להעדיף את גרסתו של המתלון במשטרה על פני גרסתו המאוחרת בבית המשפט ולא מצאתי בנקודות עליהן הצביע ב"כ הנאשם, כדי להפריך את גרסתו של המתלון בדבר השתלשלות האירוע.

33. לגרסתו המוקדמת של המתלון מצטרפות שורה של ראיות נוספות, הקושרות את הנאשם לאירוע הירי ומתיישבות עם גרסתו של המתלון. תחילה, ישנה העובדה, שהנאשם נפגע בזמן האירוע בתאונת דרכים, במרחק לא רב מזירת הירי (150 מטרים), כמו גם העובדה, שבמקום התאונה נמצא קטנוע, כשהוא מוטל על הארץ. זאת, בהתאם לגרסתו של המתלון בדבר המקום בו התנגש בקטנוע עליו נסע היורה, הנתמכת גם בדבריו של נהג האמבולנס שפינה את הנאשם, וויסאם ג'מל'ום, כי "קיבלנו דיווח על תאונת דרכים בין רכב לאופנוע" וכי בהגיעם לזירת האירוע, "ירדו שני חובשים החלו לטפל בו בפצוע ששכב ליד המדרכה ... הוא היה שוכב וסבל מכאבים חזקים בגב. שמנו לו את הקרש ולקחנו אותו לבית חולים". נהג האמבולנס הוסיף, כי בשטח היה גם אופנוע שכוּב "על הכביש" (בע' 133 ש' 4 ובע' 134 ש' 5-16). יתר על כן, על גבי לוחית הרישוי של הקטנוע היה מודבק סלוטייפ, שכאשר הוסר ראו שאחת הספרות היא אחרת (2036260 בלי סלוטייפ, לעומת 2036860 עם סלוטייפ), ובאזור הקטנוע נמצאה תחתית של מחסנית של אקדח (ר' בחקירתו הראשית של רס"ר מאיר מריאני, בע' 167 ש' 18-22 ומוצג נ/11, אשר הוגש בהסכמה במהלך החקירה הנגדית).

נוסף על כל אלה - בדיקת מז"פ מצאה שרידי ירי על הנאשם: שני חלקיקים בשיער ועשרות חלקיקים בכפות ידיו (במוצג ת/33).

34. ב"כ הנאשם הפנה למספר ממצאים שליליים, אשר מחלישים, להשקפתו, את משקלן של הראיות הללו ומקימים, לכל הפחות, ספק סביר, שיש בו להוביל לזיכויו של הנאשם. כך, לא נמצאו ע"י טכנאי זיהוי פלילי של המשטרה טביעות אצבע של הנאשם ברכב (במוצג נ/8), ממצא שלילי המאשש את גרסתו של הנאשם לפיה הוא אינו היורה, שכן גרסתו של המתלון הייתה, שהיורה פתח את הדלת בירי הראשון. בנוסף, בבדיקת פרופרינט (בדיקה לאיתור סימני מתכת) שנערכה לנאשם, לא נמצאו שרידי מתכת על כפות ידיו של הנאשם ובאזור המותן (במוצג ת/20). לטענת ב"כ הנאשם, מדובר בראיה שלילית המצביעה על כך, שהנאשם לא החזיק או נשא אקדח והיא גם "מאיינת" את המשקל הראייתי של שרידי הירי שנמצאו בכפות הידיים, שכן "אי אפשר לעשות הפליה בין בדיקה לבדיקה, כשהיותר משמעותית שלילית" (בע' 184 ש' 31-32 ובע' 187 ש' 23-25). ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי העדר שרידי מתכת על

כפות ידיו של הנאשם, מוביל גם למסקנה, כי הנאשם **"לא החזיק את הגז של האופנוע כי זה גם מתכת"** (בע' 184 ש' 25). לבסוף, הפנה ב"כ הנאשם לכך, שהקטנוע רשום על שמו של אדם אחר (אבו הדוואן ג'ודת) והוא לא דווח כגנוב (במוצג נ/9), כמו גם לעובדה, שלא נמצאו טביעות אצבע או DNA של הנאשם על ידיות הקטנוע (במוצגים נ/6-7), והנאשם נמצא ללא קסדה, ללא אקדח וללא כפפות. בהינתן האמור, טען ב"כ הנאשם, כי **"אין ראיה שקושרת את הנאשם לאופנוע"** (בע' 181 ש' 24-25).

35. ואולם, לא מצאתי בממצאים שליליים אלה כדי לפגום במשקלן של הראיות הקושרות את הנאשם לאירוע הירי. הלכה פסוקה היא, כי **"העדרן של טביעות אצבע איננו מכרסם בראיותיה של התביעה לאור הכלל לפיו כוחן הראייתי של טביעות אצבע הוא בהימצאן ולא בהעדרן. לכן, העובדה שבזירה לא נמצאו טביעות אצבעותיו של המערער ממילא איננה שוללת את אפשרות הימצאותו בה"** (ע"פ 8267/04 ברוד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.3.10, בפסקה 47). וראו גם דבריו של כבוד השופט י' קדמי בע"פ 5724/95 אבו-דחל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.5.96), כי **"לא נעלם הימני בהקשר זה דבר העדרן של טביעות אצבעותיו של המערער מס' 1 מן האביזרים שבהם חייב היה לנגוע אגב נהיגת ההונדה"**, אך **"ניסיון החיים מלמד, כי בנסיבות כגון דא, אין בהעדרן של טביעות אצבעות הניתנות לזיהוי כדי להוכיח, שהחשוד לא שהה במקום שבו לא נתגלו טביעות אצבעותיו"** (שם, בפסקה 5(א)(2)). על רקע דברים אלה, אין בידי לקבוע, כי בשל העדר ממצא חיובי בבדיקת טביעות האצבעות ברכב ובקטנוע, לא ייתכן, שהנאשם הוא היורה וכי נסע על הקטנוע.

36. הדברים נכונים גם לגבי התוצאה השלילית של בדיקת הפרופרינט שנערכה לנאשם, בה לא נמצאו שרידי מתכת על כפות ידיו ומותנו. גם בהקשר זה, נקבע, כי בדיקת פרופרינט שלילית אינה מהווה ראיה פוזיטיבית לכך שאדם לא החזיק באקדח, וראו לדוגמה בע"פ 2064/14 קואסמי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.2.15), שם לא מצא בית המשפט העליון להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה העובדה שבדיקת הפרופרינט שנערכה הניבה תשובה שלילית אינה פוגמת בהרשעה, בהוסיפו, כי **"זאת במיוחד שעה ש'כאשר עסקינן בבדיקות פורנזיות, הגישה המקובלת היא כי אין משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר היעדר סימנים, כמו למשל היעדר טביעות אצבעות, שכן משקלה של בדיקה פורנזית הוא בעל משמעות בהתקיים ממצא חיובי"** (ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל) (שם, בפסקה 22).

37. כאן המקום לציין, כי הטענה בנוגע להיעדר שרידי המתכת הועלתה לראשונה ע"י הנאשם בסיכומיו, ומומחה מז"פ החוקר צדוק צח, לא נשאל בעניין הבדיקה האמורה על ידי ב"כ הנאשם במהלך חקירתו הנגדית וכנגזרת מכך, גם לא ע"י המאשימה. משכך, לאחר הסיכומים ביקש ב"כ המאשימה להשלים את הטיעון בנוגע למשמעות בדיקת הפרופרינט, ולחלופין, להחזיר את החוקר צדוק לדוכן העדים. ב"כ הנאשם, בתגובה, טען, כי מאחר שמדובר בראיה שהוגשה ע"י התביעה, הוא לא היה צריך לחקור את החוקר צדוק לגביה. בהחלטתי מיום 21.4.16, קבעתי, כי התלבטתי האם לזמן את המומחה צדוק לבית המשפט פעם נוספת, אך מאחר שמדובר בבקשה חלופית בלבד, נראה לי, כי ניתן להסתפק בהשלמות ובטיעוני הצדדים בכתב. כן אפשרתי לב"כ הנאשם להגיש תשובה נוספת בכתב. לגופו של עניין, מקובלים עליי דבריו של ב"כ המאשימה בטיעוני המשלים, כי ייתכנו נסיבות בהן יתקבלו ממצאים שליליים על אף שהנאשם החזיק באקדח. כך, למשל, כאשר קת האקדח אינה עשויה ממתכת, כאשר הנאשם לא הזיע בכף ידו, כאשר האקדח הוחזק לפרק זמן קצר וכדומה. וראו את דבריו של כבוד השופט ע' פוגלמן בע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.5.10): **"קיימים נתונים שונים המשפיעים על אפשרות גילוייה של טביעת מתכת,**

ובכללם, סוג האקדח, משך הזמן שבו הוחזק, דרך האחיזה ומשך הזמן בין ביצוע הירי ועד לעריכת הבדיקה" (שם, בפסקה 5). לא למותר לציין, כי במקרה דנן אין מידע מדויק בנוגע לסוג האקדח בו בוצע הירי.

38. לפיכך, איני מוצא ליתן משקל לאי מציאת טביעות אצבעות של הנאשם ברכב ובקטנוע, כמו גם לאי מציאת סימני מתכת על כפות ידיו ומותנו, באופן המקים ספק סביר בשלל הראיות הפוזיטיביות הקיימות נגד הנאשם וקושרות אותו לאירוע הירי. אוסיף, כי גם לא מצאתי בהימצאותם של שרידי ירי בשער של הנאשם, כדי לפגום במהימנות דבריו של המתלונן (אשר מסר, כי הורה חבש קסדה במהלך האירוע) ומקובל עליי הסברו של המומחה צדוק צח, כי **"יכול להיות שהוא נגע עם היד שלו בשיער ואז אני אמצא את שרידי הירי לאו דווקא מהירי עצמו"** (בע' 115 ש' 16 לפרוטוקול). יודגש כאן, כי בשיער ראשו של הנאשם נמצאו שני חלקיקים בלבד, לעומת עשרות חלקיקים שנמצאו בכפות ידיו (במוצג ת/33).

39. לבסוף, אומר, כי מקובל עליי הסברו של רס"ר מאיר מריאני בנוגע לתפיסת מחסנית האקדח בזירת התאונה, כי **"צוות מג"ב קרא לי קרוב לאופנוע והצביע לי על תחתית של מחסנית. הסתכלתי על זה וזיהיתי את זה גם, ואני בעצמי לקחתי את התחתית ושמתי בשקית משטרתית"** (ההדגשות שלי - א' כ') (בע' 167 ש' 22-10). בעניין זה, לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה השוטר עצמו לא ראה את המחסנית אלא צוות מג"ב **"הביא לך תחתית של מחסנית ואמר לך שהוא ראה את זה על הכביש"** (בע' 170 ש' 6), וסבורני, כי הדברים עולים באופן ברור מדו"ח הפעולה שכתב השוטר: **"לציין כי צוות רעם 14 זיהה על הכביש תחתית של מחסנית של אקדח נתפס על ידי עם כפפות והוכנס לשקית משטרתית"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג נ/11, הוגש בהסכמה במהלך חקירתו הנגדית).

40. אשר לעובדה, שהנאשם נמצא ללא קסדה וללא אקדח. כעולה ממצלמות האבטחה של בית החולים, ליווה את הנאשם באמבולנס אדם עם כובע מצחייה (במוצג ת/39). החוקר מג"ד שנאן מסר בעדותו, כי זהותו של אותו אדם ידועה (נטען, כי מדובר בשאדי גול, קרוב משפחה של הנאשם), אך הוא טרם אותר (בע' 64 ש' 10). בחקירתו הנגדית, טען הנאשם, כי אינו זוכר מה היה בבית החולים (בע' 151 ש' 6-1) וכי אף אחד לא ליווה אותו באמבולנס (בע' 155 ש' 2). לנוכח צילום מצלמות האבטחה של בית החולים, מסר: **"אולי משהו ריחם עלי ברחוב ועלה איתי"** (בע' 156 ש' 31). במצב דברים זה, אין לזקוף את אי הימצאות הקסדה והאקדח בזירת התאונה, לזכותו של הנאשם (וזאת במיוחד בשים לב לכך, שנמצאה תחתית מחסנית של אקדח בזירה), והנכון הוא, כי הימנעותו של הנאשם מלהעיד את מי שליווה אותו באמבולנס, פועלת לחובתו.

41. לראיות שפורטו לעיל מצטרפת העובדה, עליה אין מחלוקת, בדבר **קיומו של סכסוך בין המתלונן לבין הנאשם** כשנתיים עובר לאירוע, לאחר שהנאשם חשד, שהמתלונן מצוי בקשר עם אשתו. על רקע זה, הנאשם אף נחשד בתקיפת המתלונן ברחוב צלאח-א-דין והוא זוכה לאחר תשעה חודשים בהם היה עצור. הנאשם טען בבית המשפט, כי הייתה בין השניים סולחה והוא קיבל מהמתלונן סכום של 180,000 ₪ (בע' 146 ש' 15), אך הוא לא הציג כל ראיה התומכת בדבריו אלה. בעניין זה, טען הנאשם, כי לא הוצא מסמך בדבר הסולחה (בע' 149 ש' 32), אך ודאי, שהנאשם יכול היה להעיד משהו בעניין זה או להציג ראיה כלשהי בדבר קבלת הסכום. מכל מקום, גם אם נלך לשיטתו של הנאשם, יש לשים לב, כי לדבריו, הסולחה הייתה בתחילת חודש מרץ, לפני שהוגש נגדו כתב אישום בחשד לתקיפת המתלונן ברחוב צלאח-א-דין (בע' 157 ש' 29-27), ומכאן, שלא מן הנמנע, שמעצרו של הנאשם בחשד לתקיפת

המתלונן עורר מחדש את הסכסוך. ואפנה לדבריו של המתלונן, כי לאחר שחרורו של הנאשם, הנאשם "היה מספר לאנשים י פתח עליי ומראה להם דיסקים בג'יפ שלו ... אני הקליטו אותי המשטרה ואתו היו דיסקים" (במוצג ת/36א, ש' 22-34). כן אומר, כי לא מצאתי בסכסוך בין משפחתו של המתלונן למשפחת נאצ'ה, ובכך שיום לאחר האירוע הוארך מעצרו של ארבעה ממשפחת המתלונן בקשר לירי לעבר בית עסק (במוצג נ/10), כדי להפחית ממשקלו של הסכסוך בין המתלונן לנאשם, כמניע לאירוע הירי.

42. לבסוף, אין להתעלם מ**בחירתו של הנאשם לשמור על זכות השתיקה בשלוש חקירותיו במשטרה**. במקרה דנן, בחר הנאשם באופן גורף שלא לשתף פעולה בחקירותיו במשטרה. בחקירתו הראשונה בבית החולים (ביום 25.6.15), מסר הנאשם, כי הוא שומר על זכות השתיקה, משהוא "לא מאמין במשטרה ובתחנת שלם" (במוצג ת/3). בפתח חקירתו השנייה (ביום 5.7.15) ביקש הנאשם להתייעץ עם בא כוחו ולאחר מכן חודשה החקירה. הנאשם השיב בחיוב לשאלה האם הוא מבין את החשדות נגדו, וכשנשאל בנוגע למעשיו ביום האירוע, שמר על זכות השתיקה. גם כשנשאל במה הוא עובד ומה הוא לובש בזמן החקירה, סרב הנאשם להשיב, ולשאלה, מדוע הוא לא משיב לשאלות הללו, תלה הנאשם את שתיקתו בכך שהוא "לא נותן אמון בתחנת שלם. שמתנהגים אלי לא טוב. בגלל שאני במצב הבריאותי הזה" ... "חלאס לא רוצה לענות יותר על השאלות כי אני חולה מאוד ... אתה יודע שאני נפלתי מהכיסא בתחנת המשטרה" (במוצג ת/6, בש' 20-29). גם בחקירתו השלישית (ביום 12.7.15) סרב הנאשם למסור כל גרסה באשר למעשיו ביום האירוע ואף סרב לומר ממה הוא נפצע (במוצג ת/7, ש' 48). הנאשם סרב גם להשיב לשאלות בנושאים שאינם נוגעים במישורין לאמור בכתב האישום, וכך, לדוגמה, גם כאשר נשאל בנוגע למצבו הרפואי והאם הוא רוצה להפסיק את החקירה משום שהוא עייף, השיב הנאשם, כי הוא שומר על זכות השתיקה (בש' 52-55). באופן ספציפי, כשנשאל לגבי שרידי הירי שנמצאו על כפות ידיו, השיב הנאשם, כי הוא שומר על זכות השתיקה (בש' 80-81).

43. כידוע, אין עוררין על זכותו של נאשם לשתוק בחקירתו, "אך בנסיבות שונות יש לכך מחיר מסוים. כאשר הראיות עומדות לחובת נאשם והוא בוחר בשתיקה, מטבע הדברים מתחזק כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר עלול להכביד על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר. ודוק: לו גרסת המערער הייתה נכונה, והוא באמת לא היה מעורב בעסקה כלל ... מתעורר הספק מדוע הוא לא השמיע דברים אלו כבר בחקירתו במשטרה" (ע"פ 8959/14 בן סימון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 24.6.15, בפסקה 30). כך הוא במקרה דנן, בו נמנע הנאשם להציג את גרסתו למעשיו ביום האירוע, ובכלל זה אודות השתתפותו באירוע ברית במהלכו לחץ ידיים לאנשים שירו בנשק במהלך האירוע (גרסה שתפורט בהמשך), למרות שנשאל במפורש לגבי שרידי הירי שנמצאו על כפות ידיו. הנאשם, גם נמנע מלהציג את טענתו בדבר סולחה עם המתלונן ואף נמנע לספר ממה הוא נפצע. בחירתו זו של הנאשם להסתיר את כל אלה בחקירתו ולא לשתף את אנשי המשטרה, עומדת לחובתו, וגם הנימוק שהציג בחקירותיו, כי הוא "לא נותן אמון בתחנת שלם. שמתנהגים אלי לא טוב. בגלל שאני במצב הבריאותי הזה", אינו יכול להניח את הדעת, מה גם, שניתן לראות, כי החקירה התנהלה באופן הגון ומתחשב במצבו הרפואי. ברור, כי יכול היה הנאשם להציג בפני המשטרה את גרסתו, לאחר שיחול שיפור במצבו הבריאותי. כן יצוין, כי ב"כ הנאשם הסביר את שתיקתו של הנאשם בחקירות בכך ש"הנאשם כבר שתק בתיק הקודם וזוכה, גם שם היו מחדלי חקירה והוא למוד ניסיון עם המשטרה" (בע' 181 ש' 10-11), אך יש לשים לב, כי בזמן אמת - ולאחר שנועץ עם בא כוחו - נימק הנאשם את שתיקתו במצבו הרפואי ולא בהתנהלותה של המשטרה כלפיו בעבר.

44. שתיקתו של הנאשם מקבלת משנה תוקף במקרה דנן, בהינתן, שגם בתשובתו לאישום הנאשם אך כפר באופן גורף באישום נגדו, וגרסתו באשר למעשיו ביום האירוע, ובכלל זה, כי השתתף באירוע ברית במהלכו לחץ ידיים לאנשים שירו בנשק במהלך האירוע, נמסרה לראשונה רק במהלך עדותו בבית המשפט. אמנם, במסגרת התשובה לאישום, ציין ב"כ הנאשם, כי מדובר ב"תשובה כללית בלבד", שכן הוא טרם קיבל את כל חומר הראיות, ובכלל זה ראיות פורנזיות (בע' 3 ש' 10-9 לפרוטוקול). ואולם, עדיין, אין בכך להסביר מדוע נמנע הנאשם להעלות את גרסתו אודות מעשיו ביום האירוע, וזאת במיוחד משום שהנאשם נשאל על הימצאות שרידי הירי כבר בחקירתו במשטרה, כך שראיה פורנזית זו הייתה ידועה לו בטרם נפתח המשפט. משכך, גם לא מצאתי כמניח את הדעת את הסברו של ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי **"כשנתי תגובה לכתב האישום, לא היה לי את כל חומר הראיות ומה שקרה זה שזה נשכח גם מצידי וגם מביהמ"ש שלא נתתי תגובה מפורטת. מה שקרה שקבענו תאריכי הוכחות, כאשר לא היה לי את כל חומר הראיות"** (בע' 188 ש' 31 עד ע' 189 ש' 1). הדעת נותנת, כי ב"כ הנאשם היה מעלה גרסה רלוונטית וחשובה זו בשלב מוקדם ככל הניתן, והעובדה שלא עשה כן - מעיבה על אמינותה של הגרסה.

בחינת מסכת הראיות במבט על

45. כאמור, **"הכלל הוא כי כוחה של ראיה נסיבתית אינו נבחן אנגב בידודה מיתר הראיות שבאו בפני בית המשפט. אין צורך או דרישה, שכל ראיה נסיבתית בפני עצמה יהא בה די להרשעת הנאשם; המסקנה הסופית בדבר הרשעת הנאשם עשויה להתקבל מתוך צירופן של מספר ראיות נסיבתיות כאלה"** (ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.9.06, בפסקה כ"א(2)). אני מוצא, כי העובדה, שהנאשם נדרס במרחק של כ-150 מטרים מזירת הירי; העובדה, שנמצא לידו קטנוע שכוב על הקרקע; העובדה, שמספר לוחית הרישוי של הקטנוע הוסתר בחלקו, באופן שיש בו להקשות על זיהוי; העובדה, שבסמוך לקטנוע נמצאה תחתית מחסנית של אקדח; העובדה, שנמצאו על כפות ידיו של הנאשם שרידי ירי; וקיומו של סכסוך בין הנאשם למתלון, שיש בו לשמש מניע למעשה - משתלבות היטב עם גרסתו המוקדמת של המתלון בדבר השתלשלות האירוע (ובכלל זה, עם דבריו, כי זיהה בחדר המיון את הנאשם כמי שירה בו, לאחר שהנאשם אושפז לידו), ומשלימות זו את זו לכדי תמונה קוהרנטית ועקבית, המקימה את המסקנה הלכאורית המפלילה, כי הנאשם הוא האיש שירה במתלון ולצורך הגשמת תכניתו זו, נסע על הקטנוע שנמצא בזירת התאונה לאחר שטשטש את מספר לוחית הרישוי שלו. מדובר בצירוף נסיבות אשר הערכתו, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר, מובילה למסקנה בדבר מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו.

בהמשך לכך, העובדה, שהנאשם נמצא בזירת התאונה ללא קסדה ואקדח, בשילוב עם הימצאות תחתית של אקדח בזירת התאונה והעובדה, שקרוב משפחתו של הנאשם ליווה אותו באמבולנס מזירת התאונה לבית החולים, מובילה למסקנה, כי באמצעות אחר, העלים הנאשם את האקדח והקסדה.

46. כאמור לעיל, התשתית הראייתית הנסיבתית העומדת נגד הנאשם מתחזקת גם לנוכח שתיקתו במהלך חקירתו במשטרה, ובחירתו שלא למסור את גרסתו באשר לאירוע, אלא לאחר שנחשף למלוא עדויות התביעה במהלך משפטו. ומתאימים הם לכאן הדברים שנאמרו בע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.7.14): **"בהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם משום ראיה המחזקת את יתר הראיות 'הפוזיטיביות' הקיימות נגדו, ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו" (שם, בפסקה 29).**

גרסת הנאשם

47. בעדותו בבית המשפט, הציג הנאשם את גרסתו למעשיו ביום האירוע. הנאשם העיד, כי ביום האירוע הוא השתתף באירוע ברית של חבר, בסביבות השעה 18:30. במהלך האירוע, לחץ הנאשם ידיים לאנשים, ו"היו ריקודים, היו הרבה יריות באוויר, הרבה כלי נשק במחנה שועפט כמו שנהוג בכל אירוע" (בע' 147 ש' 10-7). לאחר מכן, הגיע הנאשם לצלב האדום באזור הר הזיתים, לצורך בירורים לקראת הלידה של אשתו, ומשם תכנן ללכת למסגד אל-אקצה שנמצא "4 ד' ברגל" משם. לדבריו, כאשר ביקש לחצות את הכביש כדי לקנות מים, הגיעו שני רכבים במהירות, אחד מהם צפצף "ופתאום בכביש הנתיב השני, המקביל, לא שמתי לב לרכב שהוא גדול, נתן לי מכה חזקה ונפלתי על המדרכה" (בע' 147 ש' 24-30). הנאשם הוסיף, כי בשעות הבוקר למחרת, ילדה אשתו (בהציגו מסמכים המאשרים זאת, במוצגים נ/2 ו-נ/5).

48. ב"כ הנאשם טען, כי יש בדבריו אלה של הנאשם בדבר לחיצת יד עם אנשים שירו בנשק, כדי לספק הסבר חלופי להימצאותם של שרידי הירי על ידיו: במהלך לחיצת הידיים, עברו שרידי הירי לכפות ידיו של הנאשם. תמך להסבר זה מצא ב"כ הנאשם בחוות דעת מז"פ, בה נכתב, כי הימצאותם של שרידי ירי מצביעה על שלוש אפשרויות: (א) הנאשם ירה בנשק חם (ב) הנאשם היה בסמוך לאדם אחר או לאנשים אחרים בעת שאלה ירו בנשק חם (ג) הנאשם בא במגע עם אדם או עם חפץ, דוגמת כלי נשק, שהיו מזוהמים בשרידי ירי (במוצג ת/33). בנוסף, טען, כי הממצא השלילי של העדר שרידי מתכת על ידיו של הנאשם, תומך גם הוא בתזה לפיה מדובר בשרידי ירי שעברו מלחיצת יד ולא מהחזקת אקדח: "שרידי ירי בכפות ידיים אבל לא פרופרינט, כי הוא לא החזיק באקדח" (בע' 185 ש' 4-5).

49. ואולם, כפי שנקבע לא אחת בנוגע להסבר החלופי שעל הנאשם לספק, השולל את התזה המפלילה, כי "אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק, שאין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות, ועל הנאשם להצביע על 'תרחיש חלופי [...] מבוסס וסביר דיו' (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (1.12.2004))" (ע"פ 8948/12 נמר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.2.16, בפסקה 31). לא כך הוא ההסבר שסיפק הנאשם. תחילה, עומדת לפניי הימנעותו של הנאשם מלזמן עד כלשהו שיאשש את גרסתו בדבר השתתפותו באירוע במהלכו נורו יריות. ההסבר שסיפק להימנעותו זו - כי לא זימן להעיד את האנשים שלחץ את ידם באירוע משום שלא רצה להפלילם בהחזקת נשק ויריות (בע' 155 ש' 4) - אינו יכול להניח את הדעת, שכן לכל הפחות, יכול היה הנאשם להעיד את אחד מהאורחים באירוע ולאו דווקא את מי שירה בנשק ולחץ את ידו. העובדה שלא עשה כן ולא תמך את טענתו בכל ראייה שהיא, מצביעה על כך שמדובר בטענה בעלמא, המחלישה את גרסתו (החלשה בלאו הכי) ופועלת לחובתו. תמוה בעיני, מדוע יימנע אדם העומד בפני אישום חמור, להעיד אדם שבכוחו לתרום להגנתו, ומתאימים הם לכאן דבריו של כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.12.11): "הימנעות מהצגת ראיה מקום שנדרש על פי ההיגיון הפנימי של המקרה להציגה מהווה ראיה נסיבתית מפלילה הפועלת לחובתו של נאשם ... לעיתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט עלולה להפלילו, באופן הדומה במובנים רבים לראיה נסיבתית. התנהגות כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הנוקט בה" (שם, בפסקה 7).

50. להימנעותו זו מלהציג ראיה כלשהי התומכת בגרסתו בדבר השתתפותו באירוע ולחיצת יד עם אנשים שירו בנשק, מצטרפת העובדה, שהגרסה של לחיצת היד הועלתה בשלב מתקדם של ההליך המשפטי, רק במסגרת עדותו

הראשית של הנאשם, ואפנה לדבריו של כבוד השופט י' עמית בע"פ 11068/08 **מדינת ישראל נ' סנקר** (ניתן ביום 12.7.10), כי **"אף שאין השתיקה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה'יש הראייתי'. כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו"** (שם, בפסקה 28). בחירתו של הנאשם להעלות כקו הגנה את הטענה לפיה הוא לחץ יד לאנשים שירו בנשק - רק לאחר שנסתיימה פרשת התביעה - מגבירה את **"החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגרסה הכבושה לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה"** (בע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 18.5.98, בפסקה 5ד).

51. אוסיף, כי עצם גרסתו של הנאשם לפיה הוא נדרס כהולך רגל (כך גם מסר לצוות הרפואי בבית החולים, במוצג נ/3), הינה קלושה, וזאת בלשון המעטה, בהינתן שנמצא לצדו קטנוע שכוב על הקרקע (ללא נהג), שאחת מספרות לוחית הרישוי של הקטנוע מוסתרת בסלוטייפ. האפשרות, שיחד עם הנאשם נפצע גם רוכב קטנוע שבחר לנטוש את הקטנוע שלו לאחר הפגיעה, ובמקרה, הסתיר גם בסלוטייפ את אחת מספרות לוחית הרישוי של הקטנוע, נראית לי דחוקה וחסרת סבירות ממשית. כן אזכיר את דבריו של נהג האמבולנס שפינה את הנאשם, וויסאם ג'מג'ום, כי **"קיבלנו דיווח על תאונת דרכים בין רכב לאופנוע"** (בע' 133 ש' 4 לפרוטוקול).

52. לפיכך, אני מוצא לדחות את גרסתו של הנאשם לאירוע המתואר בכתב האישום, בהיותה גרסה כבושה ובלתי אמינה, שנראה כי הותאמה לראיות שנאספו לחובת הנאשם ולעדויות שנשמעו במהלך המשפט. אין בה לספק הסבר חלופי מבוסס וסביר דיו למשקלן המצטבר של הראיות הנסיבתיות, אשר אינן מותירות ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם ואשר המסקנה המפלילה, הינה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מהן.

סוף דבר

53. על יסוד קביעותיי ומסקנותיי דלעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(1) ו-(2) לחוק העונשין; עבירה של יריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק; עבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק; ועבירה של שינוי זהות של רכב לפי סעיף 413ט לחוק.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, במעמד הצדדים